

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Udvalgets ordfører (Chr. Rasmussen): Udvalget har holdt et møde efter anden behandling af lovforslaget, og jeg skal på det samlede udvalgs vegne anbefale lovforslaget til endelig vedtagelse.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslaget
vedtoges enstemmigt med 136 stemmer; 1 medlem tilkendegav, at han hverken stemte for eller imod.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredie behandling af forslag til lov om udlån til statshusmandsbrug m. m.

(Anden behandling findes i tidenden sp. 1941).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Udvalgets ordfører (Chr. Rasmussen): Jeg skal på udvalgsflertallets vegne, det radikale venstre og socialdemokratiet, anbefale lovforslaget til vedtagelse i den skikkelse, det har fået ved anden behandling.

Oluf Pedersen: Vi er fra retforbundets side betænkelige ved hele statsfinansieringen. Vi mener, det er statsfinansieringen, som har fremkaldt den altfor høje rente, og som tillige gør, at staten låner ud billigt, men selv må låne pengene til en høj rente. Hvis man ikke havde statsfinansieringen, tror jeg, det ville være muligt at få billigere private lån, og man ville samtidig spare staten for udgifter både til rente og til den afskrivning, som man jo nu må foretage på statens udlån, det, man kalder overskud på finansloven — det drejer sig om ca. $\frac{1}{2}$ milliard kr., nemlig $\frac{2}{3}$ af de $\frac{3}{4}$ milliard kr., som staten låner ud.

Vi vil derfor ikke stemme for det her foreliggende lovforslag om statsfinansiering.

Når vi ikke stemmer imod, skyldes det, at vi ønsker, at hele problemet skal tages op til løsning på anden måde. Det gælder for jordens vedkommende, at man skal kunne købe jord på jordrentevilkår, og det gælder for bygningernes vedkommende, at man skal kunne få billigere private lån. Hvis man bar sig rigtigt ad, kunne man få jord uden kontant udbetaling for den natur- og samfundsskabte værdi; jeg tror også, man ville kunne få en rente lige så billig som den, der nu skal svares til staten — i Norge har de jo en rente på 2—3 pct. Dernæst ville det resultere i et billigere byggeri, og endelig er der for mig ingen tvivl om, at det også ville resultere i bedre vilkår for selve udstykningen. Man kan jo ikke se bort fra, at når det gælder jord og man skal erlægge grundskyld, så er grundskylden lige stor pr. hektar på store og små brug, medens derimod skattetrykket stort set hviler på ejendomme efter det samfundsmæssige udbytte, det vil sige, det hviler med en dobbelt så stor byrde på de små brug som på herregårdene. Hvis man stillede husmandsbrug og herregårde på lige fod, tror jeg ikke, der ville blive ret mange, måske slet ingen, herregårde tilbage.

Når vi undlader at stemme, er det ikke udtryk for nogen modvilje imod husmandsbruget, tværtimod, vi ved, at hvis vi får den samfundsordning, vi går ind for, betyder det lavere driftsomkostninger, men prisen, man får for smør, flæsk og æg, bliver ikke mindre af den grund. Vi tror, at en omlægning fra skat på arbejde og forbrug til inddragning af de natur- og samfundsskabte værdier ville medføre en udstykning langt større end efter denne lov. Men det er den form, lovforslaget har, som vi ikke kan tiltræde.

Heick: Selvom mit parti har betænkeligheder med hensyn til den forhøjelse af lånebeløbet, som lovforslaget indeholder, mener vi, at både denne lov og loven om udlån til arbejderboliger på landet er påkrævede, og jeg skal på mit partis vegne anbefale, at man stemmer både for det foreliggende lovforslag og for det under den næste sag på dagsordenen opførte.

Fibiger: Da vi stillede vore ændringsforslag ved anden behandling af lovforslaget